

Editorial June Issue Vol. 2

Archetype team - 29/07/2019

Νοτρ Νταμ 2019, χρονικό μετά την κρίση

Με έκπληξη διαπιστώσαμε ότι πριν αλέκτορα φωνήσαι, άρχισαν να εμφανίζονται κατά ριπάς, και κυρίως στα ψηφιακά μέσα διαδικτυακής ενημέρωσης, προτάσεις «αποκατάστασης» ή «συμπλήρωσης» του μνημείου. Δροσερές πισίνες, λούνα-παρκ, αποδομητικοί κρεμαστοί κήποι, πολυώροφοι σταθμοί αυτοκινήτων, πίστες προσγείωσης ελικοπτέρων, υπερτεχνολογικά κρυσταλλοειδή στέγαστρα, γιγάντια εμπορικά σήματα δημοφιλών (;) πολυεθνικών, γεωδαιτικοί θόλοι, βάσεις εκτόξευσης πυραύλων, και πολλά άλλα ων ουκ έστιν αριθμός. Πολλές από αυτές τις προτάσεις υπογράφονται από διάσημα γραφεία: αναφερόμαστε ενδεικτικά στον Lord Foster, παραλείποντας τους άλλους για μην τους κάνουμε διαφήμιση (που είναι και το μόνο για το οποίο ενδιαφέρονται).

Δεν πιστεύει κανείς στα μάτια του, και αναρωτιέται τι σημαίνουν όλα αυτά. Αποτελούν προτάσεις αποκατάστασης του μνημείου; Αν είναι έτσι, αποδεικνύουν επικίνδυνη απουσία μιας αντίληψης μνήμης, σχέσης με τον χώρο και ιστορικής συνέχειας. Αποδεικνύουν έλλειψη συνείδησης ή και αδιαφορία ως προς τη σημασία συλλογικών συμβόλων αναφοράς και ταυτότητας, απουσία μιας ιδέας ιστορικότητας του αστικού τοπίου, έλλειψη τελικά μιας ιδέας κοινότητας.

Αποτελούν παιγνιώδη ή και αποδραματοποιημένη διαχείριση ενός τραγικού γεγονότος; Αν είναι έτσι, η σύγχρονη αρχιτεκτονική επιβεβαιώνει την απόσταση που τη χωρίζει από τις κοινωνίες αναφοράς, ουσιαστικά

την απουσία ενός πραγματικού ρόλου της στη διαμόρφωση του χτιστού περιβάλλοντος, και τη διαχείριση του σχεδίου ως παιγνιώδους άσκησης για τον ελεύθερο χρόνο, ενδεχομένως ανθρώπων που έχουν λύσει κατά τα άλλα το πρόβλημα της επιβίωσης, μιας και επενδύουν το ταλέντο τους σε ευφάνταστες ή ανώφελες ασκήσεις. Επιβεβαιώνουν την α-χρηστία της σύγχρονης αρχιτεκτονικής.

του Ανδρέα Γιακουμακάτου